

Wat is de Kerk en wat is haar Toekomst?

Uit "The Assembly Messenger" volume 97-01 tot 03

Roger P. Daniel; <http://inthebeloved.org/>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling 1977. Vertaling, voetnoten door MV. Update 16-5-2018 (plaatje)

Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/schemas-kaarten.htm>

Inhoud:

1. [Wat is de Kerk?](#)
2. [Wanneer ontstond te Kerk?](#)
3. [Wanneer en hoe zal de Kerk haar aardse bestaan beëindigen?](#)

1. Wat is de Kerk?

Christus heeft de gemeente liefgehad en Zichzelf voor haar overgegeven (Efeziërs 5:25). Als Christus de Gemeente zo liefheeft dat Hij Zich gewillig overgaf aan de verschrikkelijke dood op het kruis, dan mag Hij haar rechtmatig bezitten als Zijn eeuwige bruid, en ook wij zouden dan de Kerk diep moeten liefhebben. Wij zouden de Kerk zo diep moeten liefhebben dat wij alles van haar willen weten en wij de Heer behagen in ons gedrag er tegenover.

Maar op de Bijbelse doctrines (leringen) over de Kerk (of Gemeente, Vergadering), wordt zelden nadruk gelegd in de hedendaagse christelijke gemeenschap. Onder christenen is wel algemeen geweten dat de Kerk het "lichaam van Christus" is, maar de bijbelse doctrines over de kerk-gemeenschap zijn slechts bij weinigen bekend, en door nog minder beoefend. De grote massa van wat vandaag "de Kerk" wordt genoemd, is een droevig namaaksel van het plan dat zo duidelijk in de Bijbel wordt geleerd.

Zelfs bij degenen die in dit verband de “vergaderings-waarheid” beweren te praktiseren, zijn er wijd-verspreide variaties in zienswijzen en praktijken, die alle drijven op gebrek aan kennis. Hoe kunnen onze goede medegelovigen geholpen worden om de “vergaderings-waarheid” te praktiseren, tot heerlijkheid en eer van het Hoofd van Zijn Kerk, onze Heer Jezus Christus? De apostel zei tot zijn geestelijke zoon, Timotheüs, op een tijdstip van wanorde in de vroege Kerk: “Predik het woord; houd aan tijdig, ontijdig; weerleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer” (2 Timotheüs 4:2).

Wat is de Kerk?

Het woord *kerk* is zo bekend dat haast iedereen er een definitie van heeft, waarmee hij of zij tevreden kan zijn. Als wij een gebouw zien met een spits en/of daarop een kruis, dan zeggen we: “daar is een kerk”. We spreken van de Lutheraanse of Baptisten *kerk*, en vanwege zijn grootte en invloed is voor velen de Rooms-katholieke kerk de *kerk*. Mijn woordenboek bevestigt deze betekenissen: “Een gebouw voor publieke en, in het bijzonder, christelijke aanbidding” en “een lichaam of organisatie van religieuze gelovigen als ... een denominatie”, enz. Maar er is een probleem met deze definities, en nog niet klein ook! *Geen enkele van deze definities komt overeen met de bijbelse definitie van de Kerk!* De Kerk van de Bijbel verwijst *nooit* naar een gebouw. Het spreekt nooit van een *denominatie* (een groep van religieuze mensen die samenkomen op de basis van een reeks doctrines of gebruiken die geen gemeengoed zijn bij alle christenen).

Het lijkt er dus op dat wij degelijk tewerk zijn gegaan in het definiëren van wat de Bijbelse Kerk NIET is! Wat dan is de Kerk? Laten we ons dus richten tot de Schriftuurlijke definities en dus *Gods* perspectief over dit belangrijk onderwerp. Het is belangrijk hierover een juiste kijk te hebben omdat de Kerk voor God zo belangrijk is. Christus heeft de Gemeente zo liefgehad dat Hij Zichzelf voor haar heeft overgegeven (Efeziërs 5:25). We zullen ontdekken dat de Kerk Gods hoogste belangstelling wegdraagt.

Losgekocht volk

Eerst en vooral is de Kerk een verlost *volk*. Elke wedergeboren, waarlijk geredde persoon, in deze tijd (in de huidige bedeling van genade, vanaf Pinksteren tot aan de Opname van de Kerk) behoort automatisch bij de Kerk: zij maken er allen deel van uit. “En de Heere deed er dagelijks tot de gemeente toe, die zalig werden” (Handelingen 2:47). De Heer voegde dagelijks mensen toe aan de Kerk. Wij zullen in het volgende onderwerp met meer detail naar het begin van de Kerk kijken. De vroege christenen kwamen samen om gemeenschap te hebben in het bestuderen van het Woord, om brood te breken en te bidden (Handelingen 2:42). En wanneer wij op zondag elkaar ontmoeten, dan gaat *een lokaal deel van de Kerk* naar een gebouw of geschikte lokatie, om de Schrift te bestuderen, brood te breken en samen te bidden.

Twee aspecten en twee woorden

De Kerk wordt in de Schrift op twee manieren beschouwd: 1. als een verenigd geheel, en 2. als de lokale vertegenwoordiging van de hele Kerk. Wanneer gesproken wordt over de totale Kerk, het éne lichaam (Mattheüs 16:18; Efeziërs 5:25; enz.), wordt het woord “Kerk” hier met een hoofdletter geschreven, om de lezer te helpen. Als gesproken wordt van de lokale vertegenwoordiging van de hele Kerk (1 Korinthiërs 1:2; Galaten 1:2; Openbaring 2-3; enz.), zullen we het woord “kerk” met kleine beginletter schrijven en kan het ook slaan op een lokale denominatie. Ofschoon, er is een grote fout gemaakt: God bedoelde dat de lokale kerken als vertakkingen moesten zijn van één groot lichaam.

Omdat de verkeerde definities van het woord *kerk* zo algemeen zijn, verkiezen velen het woord *vergadering* te gebruiken om de Kerk (Vergadering) van de Bijbel te definiëren. Dit nieuwe woord wordt niet zomaar gebruikt om anders te zijn. Het Griekse woord dat vertaald wordt met “kerk” is *ekklesia* (of *ecclesia*) en betekent *uitgeroepen*. De mensen die de Kerk vormen zijn uitgeroepen, uit de algemene massa mensen, om zich samen te vergaderen voor een specifiek doel. Maar zowel *kerk*, *gemeente* als *vergadering* kunnen gebruikt worden, zolang we maar de juiste betekenis van *ekklesia* verstaan.

Mijn Kerk; de Kerk van de levende God

Reeds vóórdat de Kerk er was, begon de Heer de Kerk te vernoemen en hielp Hij daarmee te begrijpen wat de Kerk is. In Mattheüs 16:18 zei Hij: “Ik zal Mijn gemeente [of: Kerk] bouwen ...”. In Romeinen 16:16 lezen we dan: “De gemeenten [of: kerken] van Christus groeten u”. De hele Kerk behoort Christus toe, en ook iedere lokale vergadering/gemeente/kerk (de lokale vertegenwoordiging van de hele Kerk) behoort Hem toe. De gedachte is duidelijk een van *eigenaarschap*. Het is niet *onze* Kerk waar *wij* de regels maken, maar het is de Kerk van Christus. Elke lokale vergadering hoort zich strikt te gedragen volgens de instructies van haar Eigenaar.

In 1 Korinthiërs 1:2; 11:16, 22, en ook elders, lezen we de uitdrukking: “gemeente Gods” of “gemeenten Gods”. In 1 Timotheüs 3:15 is de uitdrukking langer: “de gemeente van de levende God”. Uiteraard is Christus God maar de nadruk wordt hier gelegd op het eigenaarschap van de God die leeft en machtig is, geheel bewust van onze dag-aan-dag activiteiten in relatie tot Zijn Kerk. Hij verwacht van ons dat wij weten hoe wij ons horen te gedragen in onze dagelijkse “vergaderingsactiviteiten”, en Hij houdt ons daarvoor verantwoordelijk.

Een Mysterie

Een *mysterie*¹ in de Bijbel is niet zoiets als een mysterie in een ‘wie heeft het gedaan’-moordverhaal. Het is eerder een goddelijke waarheid die altijd in Gods gedachten bestond maar niet geopenbaard werd voordat de tijd ervoor rijp was, volgens Gods plan. We spreken eigenlijk beter van *verborgenheden*, zoals de Statenvertaling terecht vertaalt. De Kerk is een van de vele *mysteries* of *verborgenheden* die in de Bijbel genoemd worden. Ze was een “verborgenheid, die [van] de tijden der eeuwen verzwegen is geweest; Maar nu geopenbaard is, en door de profetische Schriften, naar het bevel van de eeuwige God, tot gehoorzaamheid des geloofs ...” (Romeinen 16:25-26). Deze verborgenheid van Zijn wil bestaat erin “om in de bedeling van de volheid der tijden, weer alles tot één te vergaderen in Christus, beide wat in de hemel is, en wat op de aarde is” (Efeziërs 1:10).

Paulus ontving deze verborgenheid “door openbaring ... welke in andere eeuwen de kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door de Geest; [namelijk] dat de heidenen mede-erfgenamen zijn, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten van Zijn belofte in Christus, door het Evangelie; waarvan ik een dienaar geworden ben ... en allen te verlichten, [dat zij mogen verstaan], welke de gemeenschap der verborgenheid is, die van [alle] eeuwen verborgen is geweest in God ... opdat nu, door de gemeente, bekend gemaakt worde aan de overheden en de machten in de hemel de veelvuldige wijsheid Gods” (Efeziërs 3:3-11).

In Efeziërs 5, waar de instructies staan voor man en vrouw, zien we een verborgenheid ingesloten, een hogere toepassing: “Deze verborgenheid is groot; doch ik zeg [dit, ziende] op Christus en op de gemeente” (Efeziërs 5:32). De Kerk staat namelijk in dezelfde relatie tot Christus als een vrouw tot haar man, en de aardse huwelijksrelatie is een praktisch voorbeeld van Christus en Zijn Kerk.

Het Lichaam van Christus

Misschien de beste gelijkenis die God gebruikt, om de grootsheid en het uniek-zijn van Zijn Kerk uit te drukken, is die van het *lichaam van Christus*. Deze gelijkenis is die van een *persoon* - een wonderlijke eenheid - waarbij elk deel van het lichaam samenwerkt om de verlangens van het Hoofd te vervullen. “Hij (Christus) is het Hoofd van het lichaam, [namelijk] van de gemeente” (Kolossenzen 1:18); God heeft Hem “de Gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen” (Efeziërs 1:22-23). Zoals het menselijke lichaam altijd compleet werkzaam is, zo wordt ook het lichaam van Christus altijd als compleet werkzaam gezien op aarde, op elk ogenblik.

De grootste uiteenzetting over de waarheid van Christus’ lichaam vinden we in 1 Korinthiërs 12:12-31. Het lichaam is één (eenheid) maar heeft vele leden - afgebeeld door de duizenden delen en mil-

¹ Sommige Bijbels gebruiken het woord *mysterie* [Gr. *mustèrion*] terwijl de Statenvertaling dit woord altijd weergeeft als *verborgenheid*.

joenen cellen van het menselijke lichaam, die allemaal harmonieus met elkaar samenwerken: “Want gelijk het lichaam één is, en vele leden heeft, en al de leden van dit éne lichaam, vele zijnde, [maar] één lichaam zijn, alzo ook Christus” - Christus en Zijn Kerk (1 Korinthiërs 12:12). Eénheid onder de directie van Christus, ons Hoofd, is de hoofdeigenschap van dit allegorische lichaam.

Hoe kregen we deel aan dit ene lichaam? Wij werden daarin gedoopt door de Heilige Geest: “Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt” (vs. 13). Elk deel van het lichaam is noodzakelijk en wij werden in het lichaam geplaatst waar het God beliefdde, en wij horen niet te klagen maar horen ons Hoofd te behagen in de plaats die Hij ons gegeven heeft (vs. 15-26). De Korinthiërs behoorden bij het lichaam van Christus. Zij waren een deel van dat levende organisme. Verder is ieder individueel een lid (vs. 27). God heeft soeverein geestelijke gaven gegeven aan het lichaam opdat het voor Hem netjes kan functioneren (vs. 28-31). In feite hebben wij allen persoonlijk een of andere geestelijke gave gekregen ten voordele van het geheel (vs. 7-11).

De Bruid van Christus

De tweede belangrijke gelijkenis over de ware Kerk is de uitdrukking *bruid van Christus*. In 2 Korinthiërs 11:2 wordt ons gezegd door Paulus “want ik heb u toebereid, om [u als] een reine maagd aan een man voor te stellen, [namelijk] aan Christus”. Hier zien wij ons als gelovigen verbonden in de verloving met Christus, om in een toekomstige dag gepresenteerd te worden op het huwelijksmaal van het Lam (Openbaring 19).

In Efeziërs 5 zien we dat de goddelijke eigenschappen van een aards huwelijk tussen man en vrouw een afbeelding zijn van de relatie van Christus met Zijn Kerk (Efeziërs 5:32). Christus is het Hoofd van Zijn Kerk (hier niet het *lichaam*) zoals de man het hoofd is van de vrouw: “Gij vrouwen, weest aan uw eigen mannen onderdanig, gelijk aan de Heere; Want de man is het hoofd der vrouw, gelijk ook Christus het Hoofd der gemeente is; en Hij is de Behouder des lichaams. Daarom, gelijk de gemeente aan Christus onderdanig is, alzo ook de vrouwen aan hun eigen mannen in alles” (vs. 22-24). Christus heeft Zijn Kerk lief en wil haar als Zijn Bruid zuiver houden. De Heer voedt (geestelijk) en koestert (zorgt voor, toont affectie) Zijn Kerk (vs. 25-29). De Heer verlangt naar die dag wanneer Hij en Zijn Kerk voor altijd samen zullen zijn (vs. 31).

Laten we in gedachten naar het eind van de toekomstige zevenjarige periode gaan, naar het einde van de Grote Verdrukking. Deze zeven jaar is het interval tussen de Opname van de Kerk en de komst van Christus om te regeren over de aarde. Christus staat te komen om elke oppositie neer te slaan en om te regeren, maar eerst moet er een officieel “huwelijk” van het Lam zijn (Openbaring 19:7-9). Zijn *vrouw*, de Kerk, is klaar, en ze heeft zich bekleed met de goede daden van rechtvaardigheid die zij gedaan heeft voor haar geliefde Heer, staande voor de rechterstoel van Christus (1 Korinthiërs 3:11-15).

Daarna zullen Hij en Zijn geliefde vrouw gezien worden bij hun terugkeer naar de aarde (Openbaring 19:11-16). Bemerkt dat wij in deze paragraaf het woord “vrouw” hebben gebruikt. Het onderscheid tussen *bruid* en *vrouw* is klein maar belangrijk: lees verder!

De Vrouw van Christus

De Schrift gebruikt beide uitdrukkingen *bruid* en *vrouw* wanneer gesproken wordt over Christus en Zijn Kerk. Zoals met alle Schriftuur is dat niet toevallig. Wanneer de gedachte ‘frisheid van de eerste liefde’ is, dan wordt de term *bruid* gebruikt. Wanneer de gedachte ‘relatie in waardigheid en bestuur’ is, dan wordt de term *vrouw* gebruikt. De Kerk zal het Koninkrijk mee helpen besturen (het duizendjarig rijk van Christus). Wij zullen leven en regeren met Christus voor 1000 jaren (Openbaring 20:4). Wanneer dat bestuur staat te beginnen, toont Johannes “de Bruid, de Vrouw des Lams” (Openbaring 21:9). Tenslotte, wanneer het duizendjarig rijk eindigt en de eeuwige toestand begint, met een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, dan zien we de Kerk “toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is”² (Openbaring 21:2). De regeringstijd van duizend jaar heeft Christus’ affectie voor ons niet

² Het feit dat de Gemeente ook na haar bruiloft nog “bruid” genoemd wordt heeft ook te maken met haar heerlijkheid naar de uitwendige wereld toe (zie vooral 21:2).

uitgeblust. “En alzo zullen wij altijd met de Heere wezen” (1 Thessalonicenzen 4:17). “Amen. Ja, kom, Heere Jezus!” (Openbaring 22:20).

De Stad

Het is niet zo algemeen gekend dat de Kerk ook wordt gezien als een stad. Eerst hebben we in Openbaring 21:9-10 een engel die Johannes zegt: “Kom herwaarts, ik zal u tonen de Bruid, de Vrouw des Lams. En hij voerde mij weg in de geest op een grote en hoge berg, en hij toonde mij de grote stad, het heilige Jeruzalem, neerdalende uit de hemel van God”. De rest van hoofdstuk 21, tot 22:5, beschrijft deze stad als *de Kerk in haar besturende functie*. Waarom wordt het beeld van een stad gebruikt? Er zijn twee redenen. Ten eerste, de valse kerk van Openbaring 17 wordt afgebeeld als een boze stad. Ten tweede, een stad (tenminste in theorie) voorziet in alles wat een mens nodig heeft. In deze stad is de Kerk voorzien met alles wat nodig is om te besturen, te regeren met Christus, overeenkomstig Zijn wil, om in de behoeften te voorzien van de naties.

Het boek Openbaring gaat voortdurend verder in de tijd, maar gaat dan weer terug in de tijd om een nieuwe nadruk te leggen. Hoofdstukken 17 tot en met 21:8 gaan chronologisch vooruit in de tijd, en voert ons van ergens in de laatste helft van de “Verdrukking” naar het Millennium toe, langs de Grote Witte Troon en gaat over naar de eeuwige toestand met de “nieuwe hemel en de nieuwe aarde”. Daarna gaat de beschouwing terug in de tijd³ naar het begin van het Millennium en naar het plaatje wat zojuist hebben bestudeerd in de voorgaande paragraaf. Maar in 21:2, *in de eeuwige toestand*, wordt de bruid of de Kerk nog steeds afgebeeld als een heilige stad, nu genoemd: “het Nieuwe Jeruzalem” dat uit de hemel neerdaalt. Dit is de Kerk - wijzelf - die voor altijd in een liefdesrelatie zullen leven met onze Heer. Alle behoeften voor elke gelovige - alle oudtestamentische gelovigen en allen die gered werden tijdens de Grote Verdrukking en het Millennium - zullen door deze stad de Kerk ontmoeten, de eeuwige Bruid van Christus.

Het Huis van God

Elke gelijkenis die God heeft voor de Kerk heeft een reden die onze aandacht en respons vereist. De Kerk wordt voorgesteld als Gods huis; daarom staat God erop dat wij de orde bewaren, in overeenstemming met Zijn heiligheid. Paulus schreef: “Deze dingen schrijf ik u ... opdat gij moogt weten, hoe men in het huis Gods moet verkeren [= zich gedragen], hetwelk is de gemeente van de levende God, een pilaar en vastigheid der waarheid” (1 Timotheüs 3:14-15). Oude pilaren deden dienst als ‘aanplakborden’; er werden boodschappen op gezet opdat ze door iedereen opgemerkt zouden worden. De Kerk moet Gods orde en heiligheid handhaven en uitstralen. Enkel Zijn regels zijn van belang, onafgezien hoe ‘ondemocratisch’ sommigen die regels vinden. De grond geeft ondersteuning: de waarheid van het huis van God is de *grond* voor onze samenvergadering, en de Kerk moet deze waarheid verzekeren en onderhouden. Zie ook Hebreeën 10:21. Het oordeel begint bij het huis van God (1 Petrus 4:17). God *moet* praktische heiligheid vinden in Zijn huis. Dit werd droevig verwaarloosd. Vandaag de dag worden op een of andere manier virtueel alle valse doctrines en morele zonden getolereerd, maar dat is geen excuus voor u en mij om te handelen op een nalatige, zondige manier in relatie tot Gods huis, de Kerk, in onze lokale samenkomsten.

Een bepaald aspect van het huis Gods is dat het “in aanbouw” (“under construction”) is. Wij worden allen “als levende stenen, gebouwd [tot] een geestelijk huis ...” (1 Petrus 2:5). Wanneer de laatste steen op zijn plaats ligt, zal de Kerk compleet zijn en de Heer zal haar dan komen ophalen. Wat een dag zal dat zijn!

De Tempel van God

Van de Kerk wordt ook gesproken als de tempel van God. Paulus zei tot de Korinthiërs “Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt, en de Geest Gods in u woont?” (1 Korinthiërs 3:16). In 6:19 wordt ons ook gezegd dat de Geest woont in onze fysieke lichamen, die evenzo - *individueel* - de tempel van

³ De chronologie in Openbaring is hier wat opmerkelijk: Openbaring 21:1-8 handelt over de eeuwigheid, dus ná het 1000-jarig rijk, maar Op 20 en 21:9 t/m 22:5 betreft het 1000-jarig rijk: <http://www.verhoevenmarc.be/openbaring.htm>

God zijn. Maar in 3:16 staat alles in het meervoud. Hier ligt de nadruk op het wonderlijke feit dat God in Zijn Kerk woont door de Heilige Geest, en het huis van God hoort niet besmeurd te worden: “Zo iemand de tempel Gods schendt, die zal God schenden; want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt” (3:17).

Zoals bij het huis zien we een groeifactor bij de tempel: “Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods; Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen; Op Welke het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heilige tempel in de Heere; Op Welke ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest” (Efeziërs 2:19-22).

Eén kudde

In Johannes 10 sprak de Heer over de Joodse schapen en Zijn herderlijke zorg en liefde ervoor. In vers 16 vervolgt Hij: “Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen; en het zal worden één kudde, [en] één Herder”. Hier spreekt de Heer van de Kerk die in die tijd nog niet was gereformeerd. God heeft de hand uitgestoken naar de heidenen, en Joden én heidenen zijn nu één kudde met één Herder, Christus Zelf. Alhoewel de mens een puinhoop heeft gemaakt in die éne kudde, door het op te delen in letterlijk duizenden segmenten, toch blijft het in Gods ogen één kudde, net zoals het één lichaam is, dat *Hij* (niet wij) onderhoudt.

Eén Nieuwe Mens

Een gelijkaardige gedachte als bovenstaande wordt gevonden in Efeziërs 2:14-16: “Want Hij is onze vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft, en de muur des afscheidels gebroken hebbende, Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, [namelijk] de wet der geboden in inzettingen [bestaande]; opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwe mens zou scheppen, vrede makende; En [opdat] Hij die beiden met God in één lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap daaraan gedood hebbende”

De Kerk is een nieuw levend organisme, geschapen in Christus. Gelovige Joden en heidenen zijn nu één. Het is een nieuwe schepping, die nooit eerder bestond. Het is een *mens* omdat het leeft, één levend lichaam onder één levend Hoofd.

De Parel van Grote Waarde

“Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman, die schone parels zoekt; Die, een parel van grote waarde gevonden hebbende, ging heen en verkocht al wat hij had, en kocht die” (Mattheüs 13:45-46). De Koopman is Christus. De parel van grote waarde is de Kerk die Christus liefheeft. Hij kocht haar met alles wat Hij had, zijn lijden en dood op het kruis van Golgotha. Hoe zouden deze enkele woorden in Mattheüs ons moeten treffen en maken dat wij Hem beantwoorden in relatie tot Zijn Kerk, door onze dagelijkse, wekelijkse kerkelijke levens

2. Wanneer ontstond te Kerk?

Het belijdende christendom is in tweeën gedeeld voor wat de mening betreft wanneer de Kerk eigenlijk werd gesticht. Dat kan een beetje verrassend zijn voor hen die voortkomen uit de achtergrond van “de broeders” (zo genoemd) of de “Baptisten”, waar meestal het *dispensationalisme*⁴ wordt onderwezen. Maar de strijd woedt! Laten we de twee stellingen beschouwen.

⁴ Dispensationalisme: de leer dat Gods handelen met de mens verschillend is in verschillende dispensaties in de tijd. Deze dispensaties worden ook ‘bedelingen’ genoemd. Dit is het tegenovergestelde van de Verbondstheologie. Zie voor het dispensationalisme of de bedelingen leer: <http://www.verhoevenmarc.be/#Bedelingen> en ook: <http://www.verhoevenmarc.be/dispensaties.htm>

Zij die geloven dat de Kerk begon op de dag van Pinksteren (Handelingen 2), 50 dagen nadat de Heer opstond, worden algemeen *dispensationalisten* genoemd. Zij geloven dat God met zijn volk op verschillende wijzen handelt, in verschillende *dispensaties* of *bedelingen* - dat zijn tijdsperioden waarin God opereert volgens een uniek principe, zoals met de (ene) natie Israël tegenover de hele wereld, of vandaag door de Kerk, of in de toekomst het *Millennium* waarin Christus persoonlijk regeert in gerechtigheid. Deze “tijdsperioden” of tijdperken kunnen we ook *administraties* noemen. In de Verenigde Staten had men de *Reagan* administratie, de *Bush* administratie en de *Clinton* administratie. Elke “administratie” bestuurde het land op een verschillende manier, gebruikte verschillende benaderingen om te regeren, alhoewel allemaal binnen het raamwerk van de Amerikaanse grondwet. Dit is een onvolkomen voorbeeld van wat God heeft gedaan (en zal doen) in Zijn besturingen over de mens in relatie tot de aarde sinds Adam en Eva. Hij is de ene perfecte Administrateur die verschillend handelt, maar altijd correct en perfect, in verschillende tijdperken.

Zij die geloven dat de Kerk gewoon een voortzetting is van het oudtestamentische Israël, staan vooral bekend als *verbondstheologen*. Voor de verbondstheologen bezit de Kerk een aards karakter, en zij zal door de Grote Verdrukking heengaan, om samen met Israël gezegend te worden in het 1000-jarige Christusrijk, het zogenaamde Millennium. Vele van de hoofdlijn-protestantse kerken en de katholieke kerk, samen met nog anderen, geloven in de verbondstheologie - namelijk dat de verbonden die aan Israël werden gegeven ook voor ons gelden, vandaag.

De verbondstheologen gaan *terug* naar de onvoorwaardelijke beloften aan Abraham (Genesis 12:1-3; 15:4-5; 22:15-18), zowel als de voorwaardelijke (Exodus 19:5-6, 8) en beschouwen die beloften als van toepassing op ons. De aardse zegeningen die aan Abraham beloofd werden strekken zich uit tot alle naties - door Christus! De voorwaardelijke zegeningen hingen af van het houden van Gods wet. Merk hierbij op dat de zegeningen onder de meeste verbonden aards waren.

De verbondstheoloog gaat *voorwaarts* naar het oordeel over de naties (Mattheüs 25:31-46) en neemt aan dat *dit* oordeel ook *ons* oordeel is, voor wat betreft het al dan niet geschikt zijn om binnen te gaan in het koninkrijk van Christus. Hier wordt het hemelse karakter van de Kerk gemist, die, zoals we spoedig zullen zien, nooit bestaan heeft in oudtestamentische tijden, en die zal opgenomen worden in heerlijkheid vóór het oordeel over de naties⁵ (Mattheüs 25:10; Johannes 14:1-3; 1 Korinthiërs 15:51-53; 1 Thessalonicenzen 4:13-18; Openbaring 3:10).

En dan! zegt u. Wel, de consequenties hiervan zijn verreichend. Indien de verbondstheologie juist is, staan wij voor een harde tijd in de nabije toekomst met zijn feitelijke destructie van de beschaving zoals we die kennen tijdens de *Grote Verdrukking* (Mattheüs 24:21-24) onder de regering van het door Satan geleide “beest” van Openbaring 13 tot 20 en Daniël 7 tot 12. De oordelen en toorn van God, zoals getoond in Mattheüs 24 en Openbaring, zullen dan door ons moeten gedragen worden. Er zal geen hemels gezelschap zijn: het beste wat wij kunnen verwachten zijn aardse zegeningen voor de getrouwen, indien we al het oordeel over de naties overleven (Mattheüs 25:31-46). Maar als de dispensationalisten gelijk hebben, dan zullen wij nooit enig deel van de Verdrukking meemaken; wij zullen opgenomen worden in heerlijkheid vóórdat Gods wraak over de goddeloze naties valt, inclusief Israël. Wij zullen deel uitmaken van de *hemelse* gemeenschap, helemaal afgezonderd van zelfs een *gezegend* Israël, en we zullen een unieke nabijheid van Christus ervaren voor altijd, als Zijn hemelse bruid en vrouw, zoals we eerder zeiden.

Indien de huidige Kerk gewoon een uitbreiding is van het oudtestamentische Israël, met al zijn voorschriften en wetten, dan zal de Kerk hebben:

- Een aards elite-priesterschap dat verantwoordelijk is voor het geestelijke welzijn van het volk. Wij noemen dat vandaag de “geestelijkheid”.
- De “*gewone man*” (leek) is verbannen tot een inferieure religieuze of kerkelijke positie, ver van God, uitgesloten van een nauwe relatie met God (welke positie gereserveerd was voor de geestelijkheid).

⁵ Zie De Opname: <http://www.verhoevenmarc.be/opname.htm>

- Nauwgezette aardse structuren om naar toe te gaan, om God te ontmoeten, zoals de tempel van Salomo.
- Een aards vooruitzicht, dikwijls met aardse bezittingen die Gods goedkeuring bewijzen.
- Uitzien naar de vervulling van de verbonden met Israël.
- Nadruk op het onderhouden van de wet als de manier om Gods goedkeuring te verwerven.
- Dikwijls geen *zekerheid* over iemands redding.

Van de andere kant, indien de *dispensationalist* gelijk heeft, en de huidige Kerk uniek is voor het Nieuwe Testament, en ze werkelijk ontstond op de dag van Pinksteren (Handelingen 2), en is samengesteld uit een uniek stel volkeren van Joden en heidenen, “uitgeroepen” om het unieke volk van de Heer te zijn, die een hemelse bestemming hebben, niet een aardse toekomst maar bij de Heer Zelf zullen zijn (Handelingen 15:14; Titus 2:14), dan:

- Elke gelovige is een priester voor God (1 Petrus 2:5-9) om Hem zowel te aanbidden als te dienen,
- en heeft een hemels vooruitzicht, om voor altijd bij de Heer te zijn (Johannes 14:1-4; 1 Thesalonicenzen 4:13-18), en
- hij is niet onder de Wet (die nooit bedoeld was voor de heiden of de Kerk - Romeinen 3:20, 28; 7:4; Galaten 2:16; 3:10-25).
- Elke ware wedergeboren gelovige bezit de absolute garantie van eeuwige redding (Johannes 10:27-30).

Ik zie nu in dat het belangrijk is, zegt u, maar wat zegt de Schrift ons hierover? Wel, laten we dat uitzoeken.

Wanneer werd de Kerk gesticht?

Volgens de Bijbel bestaat de “*de gemeente [of: Kerk] van de levende God*” (1 Timotheüs 3:15) uit een unieke groep *mensen*: alle ware, bijbelgelovige, wedergeboren christenen, over een tijdsspanne van haast 2000 jaar, indien zij de Heer Jezus Christus hebben aanvaard als hun Redder! Bent u zo iemand? Bent u zeker?

Hoe kunnen wij zeker zijn dat de Kerk slechts 2000 jaar oud is terwijl de natie Israël nog eens bijna 2000 jaar ouder is? Het eenvoudige antwoord is dat de Kerk er niet was toen de Heer op de aarde was (Mattheüs 16:18)⁶. Daarom kan ze nooit bestaan hebben in oudtestamentische tijden. De Heer zou spoedig Zijn Kerk bouwen, maar vooraleer ze kon gesticht worden moest ze een hemels *Hoofd* hebben (Efeziërs 5:23; Kolossenzen 3:18) - een Mens in heerlijkheid - omdat de Kerk het *lichaam* van Christus is (Efeziërs 1:22; Kolossenzen 1:24). De Kerk behoefde ook dat de Heilige Geest op aarde collectief in de Kerk zou komen wonen (Johannes 14:16-18; 15:26; 16:7; Handelingen 2:4; 1 Korinthiërs 3:16-17) en dat de gelovigen ervan zouden “gedoopt” (onderdompeling) worden tot “*één lichaam*” (1 Korinthiërs 12:13), in de Kerk van de Heer (Efeziërs 1:22-23; Kolossenzen 1:18). Deze noodzakelijke combinatie van gebeurtenissen kwam niet eerder tot stand dan ná de dood en opstanding van de Heer en de komst van de Heilige Geest op de dag van Pinksteren (Handelingen 2). Alleen dan kon de Kerk ontstaan, en òf ze dat deed!

In plaats dat de Kerk een voortzetting was van het Judaïsme, contrasteert de Kerk zeer sterk met het Judaïsme. Het Judaïsme was bedoeld voor een vorige bedeling (dispensatie). Galaten toont aan dat de christelijke positie nieuw is en in schril contrast staat met het Judaïsme met zijn wetsbetrachting en aardse economische gerichtheid. De Kerk is voor het christendom en gebaseerd op een nieuwe reeks bepalingen die uniek zijn voor de tijd achter het kruis: de Heer als Mens in heerlijkheid is het Hoofd van de Kerk, en de Heilige Geest naar de aarde gekomen om in de Kerk te *wonen* (1 Korinthi-

⁶ In Matt 16 is de Gemeente of Kerk iets toekomstigs: “Ik zal ...”.

ers 3:16, waar het voornaamwoord meervoudig, collectief is) maar ook inwonend in de individuele gelovige (1 Korinthiërs 6:19). Zie Johannes 14:17-18:

“En Ik zal de Vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in eeuwigheid; [Namelijk] de Geest der waarheid, Die de wereld niet kan ontvangen; want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet; maar gij kent Hem; want Hij blijft bij u, en zal in u zijn. Ik zal u geen wezen laten; Ik kom [weer] tot u”

Het Griekse woord *ekklesia* (of *ecclesia*) betekent “uitgeroepen” en wordt in het Nieuwe Testament op verschillende manieren gebruikt. Het wordt één keer gebruikt voor de vergadering van Israël in de woestijn in oudtestamentische tijden, toen zij uit Egypte geroepen werden door God (Hand 7:38); voor een onhandelbare, verwarde vergadering (Handelingen 19:32) die opgestoot werd door de slechte Demetrius met de bedoeling Paulus en andere christenen aan te vallen (Handelingen 19:23-29); en voor een wettige vergadering van het gerechtshof (Handelingen 19:39). Deze drie toepassingen van het woord *ekklesia* hebben absoluut niets van doen met de Kerk waarvan de Heer in Mattheüs 16:18 zei dat Hij die zou gaan bouwen. Dit is erg belangrijk, omdat verbondstheologen wijzen op Handelingen 7:38 om te *bewijzen* (zoals zij denken) dat de Kerk reeds in het Oude Testament bestond. Maar, alhoewel God een *ekklesia* had, een uitgeroepen *Joodse* vergadering in het Oude Testament, betekent dit niet dat die Joodse aardse maatschappij op enige manier gerelateerd was aan de nieuwtestamentische Kerk - de Kerk van de Heer - net zomin als de verwarde vergadering in Handelingen 19:32.

Maar *ekklesia* wordt nog op 110 andere plaatsen in het Nieuwe Testament gebruikt. In elk van deze andere gevallen wordt *ekklesia* gebruikt om Gods Kerk te definiëren, Gods unieke *uitgeroepen* van deze huidige bedeling (Handelingen 15:14; Tit 2:14) - geroepen uit de Joden en de heidenen om Gods liefdegave te zijn voor Christus (Johannes 10:29; 17:2, 6).

Deze door God uitgeroepen nieuwtestamentische maatschappij, deze *ekklesia*, wordt in deze 110 verwijzingen gezien in haar samengesteld geheel (en omvat elke gelovige in deze bedeling) of in datgene wat Gods ene ware Kerk vertegenwoordigt in de lokale gemeenschap - de lokale kerk, gemeente of vergadering. De context van het woord *ekklesia* beslist wat er bedoeld wordt. Herinner u: de Nederlandse woorden *kerk* en *vergadering* zijn gewoon twee manieren om het Griekse woord *ekklesia* te vertalen.

Deze Kerk, de Kerk *van de Heer*, de nieuwtestamentische *ekklesia*, ontstond op de dag van Pinksteren (Handelingen 2). Dit wordt ons niet direct verteld, maar de feiten bewijzen dat dit waar is, zoals we zullen zien. Ongeveer 120 discipelen waren vergaderd in een bovenzaal in Jeruzalem, op het bevel van de Heer Jezus, om te wachten op de komst van de Heilige Geest (Handelingen 1:4-5, 12-15). Plots ervoeren zij Zijn komst, zijn inwonende aanwezigheid en kracht (Handelingen 2:2-4). Zij wisten toen niet onmiddellijk *wat* er gebeurde, maar wel dat er iets *unieks* was gebeurd. Zij, en de 3000 die op die éne dag werden toegevoegd (Handelingen 2:41), ervoeren een unieke, wonderlijke eenheid: *zij waren één familie!* De gedachte van *samenhorigheid* met de Heer wordt gezien in Handelingen 2:47; 4:32; 5:14; Efeziërs 2:14-16; enz. Deze gelovigen werden niet eerder *ekklesia* (Kerk, Gemeente of Vergadering) genoemd dan in Handelingen 5:11⁷, maar zij waren duidelijk “de Kerk” sinds Handelingen 2.

Zij die Gods Kerk zien als Zijn unieke “uitgeroepen” van deze bedeling (of dispensatie), weten dat in de Bijbel de Kerk wordt afgebeeld als het *lichaam van Christus* (Kolossenzen 1:24; 1 Korinthiërs 12:12-13; Efeziërs 1:22-23; 4:4), zoals we in vorig hoofdstuk zagen. Deze voorstelling van een verenigd lichaam onder een hoofd komt overeen met de eenheid die er bestaat tussen het Hoofd Christus en de gelovigen als verschillende leden van Zijn “lichaam”. Het beeld toont ons ook dat elk van ons een taak te doen heeft die geleid wordt door Christus, het Hoofd van Zijn lichaam (Efeziërs 5:23; 4:15; Kolossenzen 3:18), voor het welzijn van het gehele lichaam - net zoals een hand, een voet, een oog, een maag allemaal een unieke en noodzakelijke taak te doen hebben opdat het lichaam perfect zou werken, en ieder is geschikt om de toegewezen functie uit te voeren. Deze unieke positie en ver-

⁷ In de KJV en SV, die beide op de Textus Receptus 1550 (Stephanus) gebaseerd zijn, staat in Handelingen 2:47: “En de Heere deed er dagelijks tot de gemeente [*ekklesia*] toe, die zalig werden”. Sommige moderne tekstcritici beweren echter onterecht dat in dit vers het woord *ekklesia* niet thuishoort.

bondenheid met Christus van elke gelovige was nooit waar voor Israël in het Oude Testament: het is geheel uniek voor “Mijn gemeente” (Mattheüs 16:18). In het Oude Testament verbleef God op een afstand, en Hem te naderen betekende voor een gewone mens de dood (Numeri 18:22).

De Kerk wordt in de Schrift ook afgebeeld als de toekomstige hemelse *bruid van Christus*. Christus wordt afgebeeld als de Bruidegom die de Kerk liefheeft - “Mijn gemeente” - en Hij gaf Zichzelf voor haar over (Efeziërs 5:24-27). Vandaag wordt de Kerk gezien als verloofd aan Christus (2 Korinthiërs 11:1-2). De toekomstige *bruiloft van het Lam*, wanneer de Kerk, de bruid en vrouw, “huwt” met Christus, wordt gezien in Openbaring 19:6-8. Daarna zien we “Zijn vrouw” (Openbaring 19:7), “de bruid, de vrouw van het Lam” (Openbaring 21:9) - Zijn Kerk - afgebeeld als een *stad* waar alles wordt gevonden voor een perfect bestuur. Christus regeert als Koning over de aarde, en wij regeren samen met Hem als Zijn vrouw voor 1000 jaren (Openbaring 20:4-6). Maar de Schrift spreekt ook van *Israël* als de niet getrouwe aardse vrouw van *Jahweh*. Als gevolg van hun collectieve zonde werd Israël afgewezen (Lo-Ammi - niet Mijn volk; Hosea 1:9; 2:2). Maar zij zal worden hersteld (Hosea 1:10-11; 2:7, 16, 19, 23; Romeinen 11:1-26). Onthou dat deze huwelijksvoorstellingen beelden zijn van liefde en nabijheid. De Kerk is de *hemelse* bruid en vrouw van de Heer - Israël, die hersteld zal worden in het Millennium, is de *aardse* vrouw. De Heer houdt van hen beiden. Onthou ook dat gedurende de eeuwige toestand er zowel een *aardse maatschappij* zal zijn (zij die op aarde in het Millennium zullen leven en daarna op de nieuwe aarde) én een *hemelse maatschappij* (de Kerk en de hemelse heiligen - Johannes 3:29; Openbaring 19:7-9; 21:1 - die altijd bij de Heer zullen zijn; 1 Thessalonicenzen 4:17), maar de twee zullen in een nauw verband staan (Openbaring 21:2). Zo zijn sommige aspecten van het aardse Israël en de hemelse Kerk in vele opzichten parallelle waarheden, maar toch geheel onderscheiden. Deze parallelle waarheden zullen verder bestaan in het duizendjarig rijk, maar in de eeuwige toestand zal God alle dingen nieuw maken en onder alle mensen wonen. In die tijd zullen er niet langer afzonderlijke naties bestaan, *zelfs niet Israël*, maar de Kerk zal voor altijd de bruid van Christus blijven, tot in alle eeuwigheid.

De Kerk wordt in de Schrift ook afgebeeld als het *huis van God* (1 Timotheüs 3:16) waar God verwacht dat daar een goede orde wordt gehandhaafd. Dit huis van God wordt gezien als de woonplaats van God (Efeziërs 2:19-22) en is opgebouwd uit levende stenen (1 Petrus 2:5) - wijzelf. In het Oude Testament bestond er ook een huis van God. In Genesis 28:17 was er een plaats die *Bethel* werd genoemd. De tempel die Salomo bouwde was “het huis des HEEREN [= Jahweh]” (1 Koningen 6:1). De vele verwijzingen in een concordantie toont ons hoe dikwijls de uitdrukking *huis van God* en *huis des HEEREN* in het Oude Testament werd gebruikt. *Wat toen fysisch was, is nu geestelijk*. Vandaag, onder een ander bestuur van een andere bedeling, is er geen stad of gebouw meer het huis van God. Nogmaals: alhoewel er parallelle waarheden zijn over het huis van God, voor Israël en de Kerk, zijn de toepassingen van deze waarheden helemaal apart.

Voorzichtig - heb een juiste kijk op Gods Volk!

In deze en toekomstige nieuwsbrieven zullen wij (zo de Heer wil) de Schrift confronteren met verschillende zienswijzen van christenen, en zullen we trachten uit de Schrift aan te halen hoe God erover denkt. Zulk een confrontatie is een leerrijke zaak en zal noodzakelijkerwijs met zich mee brengen dat wij het niet eens zijn met het standpunt die christenen hier en daar innemen. Bijvoorbeeld, het zal duidelijk zijn, uit wat u leest in deze edities van Assembly Messenger, dat wij helemaal niet instemmen met het standpunt dat ingenomen wordt door de zogenaamde verbondstheologen over wanneer de Kerk werd gesticht.

Maar wij wensen (ook voor *u*) dat er een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen de *mensen* enerzijds en hun *standpunten* of *leringen* anderzijds. Wij erkennen vele waar geredde en godvruchtige christenen onder de “verbondstheologie”, en in sommige andere “christelijke” religieuze systemen van mensen, die hun levens opdragen voor de dienst aan de Heer die zij liefhebben, en zij blijken ware dienaren van God te zijn. Maar, indien hun leerstellige standpunten en praktijken en leringen fout zijn, dan moeten wij dat beseffen en we moeten hen niet volgen, want dan zouden wij niet trouw zijn aan onze Heer.

Soms is het moeilijk om de mens te onderscheiden van zijn boodschap, maar wij willen trachten het te doen, in de meeste gevallen. Zelfs indien wij namen noemen (wat zelden zal gebeuren), is de bedoeling daarvan enkel dat u een serieus probleem zou inzien en het in de toekomst kunt vermijden.

3. Wanneer en hoe zal de Kerk haar aardse bestaan beëindigen?

In vorig hoofdstuk zagen we wanneer de Kerk werd gesticht. Nu echter zullen we nagaan wanneer de Kerk zal eindigen. Het antwoord op die vraag is: *nooit!* We zagen eerder reeds, in Openbaring 19-22, de Kerk (als een stad - Openbaring 21:9-22:5) voorgesteld als de bruid en vrouw van Christus, met Hem in een liefdevolle verbondenheid en met Hem regerend in Zijn duizendjarige koninkrijk. Daarna, in de eeuwige toestand - de toekomstige eeuwigheid - wordt de Kerk nog steeds gezien als “een bruid, die voor haar man versierd is” (Openbaring 21:1-2). De Kerk zal dus nooit eindigen maar zal op unieke wijze met Christus, haar Redder en Heer, voor altijd verbonden blijven. Dus, een betere titel voor dit derde hoofdstuk is zoals hierboven staat: “Wanneer en hoe zal de Kerk haar aardse bestaan beëindigen?” of ook: “Zal de Kerk door de Grote Verdrukking heengaan?”

Nu, dit zijn vragen die erg controversieel zijn! Vele belijdende christenen hebben slechts een vaag idee over de toekomstige komst van de Heer, na strenge aardse oordelen, en een aards bestuur van de Heer. Anderen hebben gezien dat de Kerk een hemelse toekomst zal hebben, maar andermaal wordt deze toekomst pas gezien ná vele verwoestende aardse oordelen. Niet veel zaaks om naar uit te kijken, niet? Maar de Schrift houdt ons een veel betere hoop voor en grotere zegeningen voor de Kerk, onszelf dus. Laten wij er eens in detail naar kijken.

Wanneer en hoe zal de Kerk haar aardse bestaan beëindigen?

Zal de Kerk door de Grote Verdrukking heengaan?

Er staan vele verzen in de Schrift die spreken over de komst van de Heer. Ik zal deze passages niet citeren om het beknopt te houden, maar ik noem nu een eerste reeks: Joël 3:14-21; Zacharia 14:2-9; Mattheüs 24:27-44; 25:31-46; Handelingen 1:9-12; 1 Thessalonicenzen 3:13; 2 Thessalonicenzen 1:7-10; 2 Timotheüs 4:1-8; Kolossenzen 3:4; 1 Johannes 3:2; Judas 14-15; en Openbaring 19:7-16; 22:12. Zoek ze a.u.b. op. Bemerk in deze verzen dat de Heer *naar de aarde* komt (Zijn verschijning of manifestatie op aarde) aan het einde van de Grote Verdrukking. Hij komt met engelen en *met Zijn heiligen*, en *in macht en heerlijkheid* - dit in contrast met Zijn eerste komst in zwakheid en om naar het kruis te gaan. Hij komt voor het *oordeel* en om te *regeren* in Zijn duizendjarig koninkrijk.

Nu is er een tweede reeks verzen die hiermee contrasteren en die ook spreken over de komst van de Heer. Lees nu Johannes 14:2-3; 1 Korinthiërs 15:51-54; Filippenzen 3:20-21 en 1 Thessalonicenzen 4:13-18. Bemerk de verschillen. In deze reeks verzen is er geen staan op de Olijfberg, geen oordeel, geen koninkrijk, geen heiligen die *met* Hem komen om te regeren. We zien de Heer eerder komen *in de lucht*, voor Zijn heiligen, om hen mee te nemen naar het Vaderhuis.

Vermits wij absoluut de foutloosheid (inerrantie) van Gods Woord onderschrijven, *is de onvermijdelijke conclusie dat deze twee reeksen verzen wijzen op twee onderscheiden aspecten van de “tweede komst” van de Heer, elk voor een verschillend doel.* Hoe zal God de heiligen bij de Heer brengen bij Zijn *verschijning* - de “komst van onze Heer Jezus Christus met al Zijn heiligen” (1 Thessalonicenzen 3:13) - wanneer sommigen reeds gestorven waren toen Paulus die brief schreef? Paulus legde in 1 Thessalonicenzen 4 uit dat de Heer eerst komt voor al de Zijnen, dood of levend! Hij zal de doden in Christus uit de doden doen opstaan, de lichamen van de levenden veranderen in verheerlijkte lichamen, en daarna zal Hij hen allen meenemen om hun Heer *in de lucht* te ontmoeten, en zo zullen wij voor altijd bij de Heer zijn:

“Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods neerdalen van de hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan; Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, de Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met de Heere wezen”. (1 Thessalonicenzen 4:16-17).

De tweede reeks verzen spreekt van een fase in Jezus' tweede komst die gewoonlijk de *Opname* genoemd wordt, van het Griekse woord *harpazoo*⁸ (opnemen – 1 Thessalonicenzen 4:17), een vreugdevolle wegrukking van de ene sfeer in de andere. Wanneer zal deze wonderlijke maar weinig begrepen gebeurtenis plaatsvinden? Het eerste duidelijke antwoord hierop is: ergens vóór de Heer Jezus verschijnt op de Olijfberg om te regeren, wanneer Hij zal komen *met* de eerder opgenomen heiligen, zoals gezien wordt in Zacharia 14, Handelingen 1 en 1 Thessalonicenzen 3:13; 4:13-14. De vraag is echter: hoe lang ervoor? Vóór de tijd van Gods oordelen? Gedurende deze oordelen? Onmiddellijk voordat Hij komt om te regeren? Laten we ons wenden tot het boek Openbaring, Gods grote nieuwtestamentische profetieboek.

De Kerk in Openbaring 1-4

Aan de apostel Johannes werd van Godswege opgedragen het boek Openbaring te schrijven, in grote lijnen volgens de volgorde der gebeurtenissen. De opdracht was: “Schrijf, [1°] hetgeen gij gezien hebt, en [2°] hetgeen is, en [3°] hetgeen geschieden zal na dezen” (Openbaring 1:19). Hoofdstuk 1 toont de dingen die Johannes had gezien (= 1°). De hoofdstukken 2 en 3 toont de dingen die *zijn*: de dingen van deze huidige Kerk-bedeling of -dispensatie (= 2°) met daarin begrepen de tijd die Johannes leefde na Pinksteren, toen de Kerk was gesticht. In de boodschappen aan de zeven lokale kerken in deze hoofdstukken 2 en 3, hebben wij de profetische geschiedenis van de Kerk op aarde, vanaf zijn begin tot aan zijn opname - precies wat we zouden verwachten in een profetisch boek als Openbaring! Wat komt daarna? In hoofdstuk 4:1 zien we de Heer tot Johannes zeggen: “Kom hier op (in de hemel), en Ik zal u tonen, hetgeen *na dezen* geschieden moet” - onmiddellijk na het eind van de geschiedenis van de Kerk op aarde (= 3°). Wat ziet Johannes dan?

In datzelfde vers van Openbaring 4:1 zien we een deur geopend in de hemel en een stem “als van een bazuin” die tot Johannes spreekt. Johannes visionaire “opname” naar de hemel met een stem “als van een bazuin” (vs.1; 1 Korinthiërs 15:52; 1 Thessalonicenzen 4:16) die hem naar boven roept, is een duidelijk beeld van de opname van de Kerk! In Openbaring lezen we voortaan *niets* meer van de Kerk op aarde. De profetische geschiedenis op aarde van de Kerk eindigt in Openbaring bij het sluiten van hoofdstuk 3, en de Kerk (in dit beeld vertegenwoordigd door Johannes) begint een hemels leven vanaf hoofdstuk 4.

In Openbaring 4:4 zien we 24 “ouderlingen” in de hemel - deze ouderlingen vertegenwoordigen (of beelden af) Israël en de Kerk, de twee unieke groepen van mensen. Deze ouderlingen zitten rond Christus in de hemel. De bewoording geeft aan dat het hier gaat om opgestane heiligen *in hun lichamen*, niet ontlichaamde geesten zoals gezien wordt in Openbaring 6:9 waar het gaat over de gelovigen die gedurende de Verdrukking sterven en die geen deel hebben aan de Kerk.

De volgende keer zien we de Kerk in Openbaring 19 bij het huwelijk van het Lam. Zijn hemelse bruid, de Kerk (Efeziërs 5), heeft zich gereed gemaakt. Het gedeelte tussen Openbaring 4 en 19 handelt over het *aardse volk* en *aardse oordelen* in de zeven jaar lange *Verdrukking*. Zodus, de opname van de Kerk, afgebeeld in Openbaring 4:1, *vindt plaats vóórdat enig deel van de Verdrukking begint!* Wij zien dus beslist een opname vóór de Verdrukking dit wordt ook *pretrib*-opname genoemd.

Wij hebben eerder al iets gezegd over de Kerk als bruid, op de bruiloft van het Lam (Openbaring 19:7-9) die plaatsvindt net voordat de Heer *verschijnt* en wij met Hem verschijnen in heerlijkheid (Openbaring 3:4; Openbaring 19:7-16). Zijn *vrouw* heeft *zichzelf bereid* (vs. 7). “En haar is gegeven, dat zij bekleed wordt met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen [= rechtvaardige daden] der heiligen” (vs. 8). Wat is er gebeurd met de Kerk *in de hemel* gedurende de tussenliggende zeven jaar sinds de Opname? Hoe werd ze geaccrediteerd met deze “rechtvaardige daden”? Er is een *Rechterstoel van Christus* geweest. “Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat een ieder wegdrage, hetgeen door het lichaam [geschiedt], naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad” (2 Korinthiërs 5:10). “Want wij zullen allen voor de rechterstoel van Christus gesteld worden ... Zo dan een ieder van ons zal voor zichzelf aan God rekenschap geven” (Romeinen 14:10-12). Gods ogen zullen alles naspeuren

⁸ *harpazoo*: wegrukken, snel grijpen, meevoeren, ... (Prisma G/N; 1997).

en alle dingen zullen dan afgerekend worden: 2 Korinthiërs 3:10-15. Wat waarlijk voor Hem werd gedaan zal gemanifesteerd worden door onze zuivere witte kleding op de “bruiloft”.

Tenslotte, zoals eerder gezegd, wordt de Kerk in Openbaring als een stad gezien en zal ze regeren met Christus voor duizend jaren (Openbaring 20:4-6). De stad is “de bruid, de vrouw van het Lam” (Openbaring 21:9 - 22:5). De Kerk wordt voorgesteld als perfect georganiseerd, die alles heeft wat ze nodig heeft om perfect te regeren met Christus.

Er zijn nog twee andere sleutelverzen in Openbaring die sterk ondersteunen wat wij zojuist hebben bestudeerd. Ze worden besproken hierna.

“Zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der Verdrukking, die over de gehele aarde komen zal”

We hebben uit Openbaring 4:1 geleerd dat de Kerk in de hemel is opgenomen voordat enig deel van de Verdrukking begint. Is daar nog verder bewijs voor? Laten we eens zien. Openbaring 5-20 beeldt de bijzondere tijd af van Gods toern over de aarde, wat wij de *Verdrukking* noemen. Deze zal intensiever worden in de laatste helft van de profetische “week”⁹ (7 jaar; Daniël 9:27) en wordt dan de “Grote Verdrukking” (Mattheüs 24:21-22) genoemd. De Grote verdrukking is het gevolg van het neerwerpen van Satan uit de hemel naar de aarde (Openbaring 12:7-17). Satan zal dan onmiddellijk en direct de twee beestachtige mannen uit Openbaring 13 aandrijven. Deze mannen zijn respectievelijk de politiek-militaire leider van het herstelde Romeinse Rijk (het Westen) en de religieus-politieke leider van Israël, of de “Valse Profeet”.

Mattheüs 24:5-14¹⁰ handelt over de eerste 3,5 jaar van de Verdrukking, de eerste helft van de profetische “jaarweek” die in zijn geheel 7 jaar duurt, terwijl de verzen 15-24 de laatste helft toont die aangeduid wordt als de “Grote Verdrukking”. Deze 3,5 jaar, of 42 maanden, of 1260 dagen van de Grote Verdrukking worden geïdentificeerd in Daniël 7:25; 9:27; 12:7; Openbaring 11:2-3; 12:6,14 en 13:5. Deze specifieke tijdsperiode (opgegeven in jaren, maanden en dagen!) wordt altijd geassocieerd met de *Grote Verdrukking*, nooit met de eerste helft. Het is alsof God wilde zeggen: die tijd is onder controle; ze zal niet verder lopen dan haar is toegestaan. Het is de gezette tijd van een uniek oordeel over hen *die op de aarde wonen*¹¹.

Nu, laat ons eens kijken naar de twee bewuste sleutelverzen.

“Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken, die op de aarde wonen” (Openbaring 3:10-11).

De context bij een vers is erg belangrijk. Iemand heeft gezegd dat een *tekst* zonder een *context* een *pretext* is - een voorwendsel. Waar worden deze twee teksten gevonden? Ze staan in de profetische geschiedenis van de (belijdende) kerk, aan het eind van die geschiedenis, in de brief van de Heilige Geest (Openbaring 3:13) aan de lokale kerk van de stad Filadelfia, in Klein Azië. Deze christenen hadden hun Heer gehoorzaamd, hadden Zijn naam niet verloochend, en hadden Hem echt liefgehad - daarmee waren zij een afbeelding van de getrouwe gelovigen in de toestand kort voor het eind van de Kerkbedeling.

Het historische Filadelfia (dat aspect van de Kerkgeschiedenis dat door de Heer werd afgebeeld in Zijn brief aan de vergadering te Filadelfia - Openbaring 3:7-13) begon in de vroege tot midden 19de eeuw toen vanuit het dode formalistische protestantisme (Sardis - Openbaring 3:1-6) een overblijfsel de praktische waarheden van de Kerk, haar hemelse bestemming en Gods profetische plan (en vele andere waarheden) opnieuw ontdekten, openlijk predikten, opschreven en verspreidden over de hele wereld, in enkele decennia tijds. De christelijke gemeenschap was voor altijd veranderd! Profetisch gezien moest deze filadelfia-toestand opkomen kort vóórdat de algemene (en huidige) toestand van de belijdende Kerk *lauw* werd en zelfgenoegzaam, maar uiterlijk voorspoedig, zoals afgebeeld door *laodicéa* (Openbaring 3:14-22).

⁹ Zie: de 70 jaarweken van Daniël: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/70-jaarweken-Daniel.pdf>

¹⁰ Zie: De Rede over de Laatste Dingen: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Rede-Laatste-Dingen.pdf>

¹¹ Deze uitdrukking “die op de aarde wonen” komt in Openbaring 10 keer voor: 3:10; 6:10; 8:13; 11:10 (2x); 13:8; 13:14 (2x); 14:6; 17:8.

Sinds de vroege dagen van de Kerk was de profetische betekenis van bovengenoemde verzen, die spreken over de Opname (zowel als de waarheid van de Opname zelf), verloren gegaan. Deze verzen werden slechts verstaan door een groot aantal christenen in het midden van de 19de eeuw - hetzelfde tijdskader als dat van de vernieuwde interesse in de Opname vóór de Verdrukking (pretrib-opname)!

De speciale belofte die gegeven werd aan de Filadelfiavergadering is *de pretrib-terugkomst van de Heer Jezus, om Zijn volk weg te halen uit deze wereld, vooraleer de storm van de verdrukkingsoordelen over de aarde komt*. De ware Kerk - zij die waarlijk gered zijn - moeten niet beschermd worden *doorheen* de komende tijd van beproeving, maar *van* dat uur van beproeving. Zij zullen gewoonweg hier niet meer *zijn* wanneer dat uur begint! Die tijd van oordeel, van beproeving, is voor de *aardbewoners*¹² - zij die openlijk de aardse dingen verkiezen en zichzelf boven de dingen van Christus. Openbaring 6:10; 11:10; 13:8,14; 17:8, zowel als ons vers in 3:10 bewijzen de ongeredde en boze morele staat van deze *aardbewoners*.

Oudtestamentisch voorbeeld

Een oudtestamentisch voorbeeld of afbeelding van het verschil tussen de hemelse heiligen en hun Opname, en de verdrukkingstijd-heiligen wordt gevonden in de geschiedenis van Henoch (Hebreeën 11:5; Genesis 5:22-24). Henoch is een afbeelding van de hemelse heiligen, onszelf inbegrepen. Hij werd *Opgenomen* (naar de hemel gebracht) kort vóór het goddelijke oordeel van de Zondvloed over de *aardbewoners* - al het zondig volk dat weigerde Gods ark van redding (beeld van Christus) binnen te gaan. Noach en zijn familie - beeld van de heiligen die in de Verdrukking tot bekering komen en gered ná de Opname, die eerder nooit het Evangelie hebben gehoord (2 Thessalonicenzen 2:10-12) - werden veilig beschermd doorheen de oordelen en afgeleverd op een vernieuwde aarde waar het bestuur door God werd ingesteld (Genesis 7-9; Hebreeën 11:7; Openbaring 7:14). Echter, Henoch werd van dat oordeel gevrijwaard op een hoogst merkwaardige manier: hij werd opgenomen: "... dat God hem weggenomen had; want vóór zijn wegneming heeft hij getuigenis gehad, dat hij Gode behaagde" (Hebreeën 11:5). Ook wij zullen "weggenomen" worden! Laten we nog naar enkele andere Schriftplaatsen kijken.

Verlost van de toekomstige toorn

1 Thessalonicenzen 1:9-10: "...en hoe gij tot God bekeerd zijt van de afgoden, om de levende en waarachtige God te dienen; en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Die Hij uit de doden opgewekt heeft, [namelijk] Jezus, Die ons *verlost van de toekomstige toorn*".

Wij zijn verlost van de toekomstige toorn of wraak van God. Van welke toorn? Van naar de hel te gaan? Ja! Van enige andere toorn? Ja! Wij zijn verlost van absoluut elke toorn of wraak Gods die we in de Bijbel kunnen vinden. Christenen mogen dan wel getuchtigd worden, als Gods kinderen, als door een liefdevolle *Vader* (Hebreeën 12:3-11), maar zij zullen *nooit* onder Zijn wraak of toorn komen. De ongeredden echter *blijven* onder Zijn toorn: "Die in de Zoon gelooft, die *heeft* het eeuwige leven; maar die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods *blijft* op hem" (Johannes 3:36).

Openbaring 6:16-17 spreekt van een toorn in de gedaante van een verdrukking die zal komen: "... de toorn van het Lam, want *de grote dag van Zijn toorn is gekomen*¹³, en wie kan bestaan? Hier wordt voornamelijk gesproken van de *Grote Verdrukking*, maar er is ook toorn vóór de *Grote Verdrukking*, zoals die gezien wordt in de verschrikkelijke tijden zie voorspeld zijn in Mattheüs 24:5-14; Markus 13:6-9¹⁴ en Openbaring 6:1-8; 8:7-9¹⁵; enz., in de eerste helft van Daniëls 70ste jaarweek¹⁶. Wij worden hiervan gevrijwaard!

¹² We kunnen deze *aardbewoners* of *hen die op de aarde wonen* in Openbaring ook 'aardklitters' noemen. Zij klitten vast aan alles wat tot de aarde behoort en negeren de Schepper en de hemelse dingen.

¹³ Het bevroese volk - de *aardbewoners* - spreken in dit vers eigenlijk alsof dat *de finale dag* van Gods toorn is. Zij beseffen niet dat de dingen nog erger zullen worden. In de tweede helft van de Verdrukking breekt de hel pas écht los, en dat is de *Grote Verdrukking*.

¹⁴ Zie De 'Rede over de Laatste Dingen' begrijpen: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Rede-Laatste-Dingen.pdf>

¹⁵ Zie De Openbaring: <http://www.verhoevenmarc.be/openbaring.htm>

Ook Romeinen 5:9 zegt ons: “Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van de toorn”. Een onderscheidend kenmerk van het christendom is dat christenen zijn gered van Gods toorn en van elk gevaar ervan, én van elke toorn!

1 Thessalonicenzen 5:9 zegt verder: “Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid, door onze Heere Jezus Christus”. Hierop gelden dezelfde commentaren als hierboven. Echter, nog enkele bijkomende argumenten kunnen dienstig zijn. Bemerkt de verandering van voor-naamwoord in de eerste elf verzen.

1 Thessalonicenzen 5:1-11: “Maar van de tijden en de gelegenheden, broeders! hebt gij niet van node, dat men u schrijft. 2 Want gij weet zelf zeer wel, dat de dag des Heeren also zal komen, gelijk een dief in de nacht. 3 Want wanneer **zij** zullen zeggen: Het is vrede, en zonder gevaar; dan zal een haastig verderf **hun** overkomen, gelijk de barensood een bevruchte [vrouw]; en **zij** zullen het geenszins ontvluchten; 4 Maar **gij**, broeders, **gij** zijt niet in duisternis, dat u die dag als een dief zou overvallen. 5 **Gij** zijt allen kinderen van het licht, en kinderen van de dag; **wij** zijn niet van de nacht, noch van de duisternis. 6 Zo laat ons dan niet slapen, zoals de anderen, maar laat ons waken, en nuchter zijn. 7 Want die slapen, slapen des nachts, en die dronken zijn, zijn des nachts dronken; 8 Maar **wij**, die van de dag zijn, laat ons nuchter zijn, aangedaan hebbende het borstwapen des geloofs en der liefde, en [tot] een helm, de hoop der zaligheid. 9 Want God heeft **ons** niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid, door onze Heere Jezus Christus; 10 Die voor ons gestorven is, opdat **wij**, hetzij dat wij waken, hetzij dat **wij** slapen, tezamen met Hem leven zouden. 11 Daarom vermaant elkander, en sticht de een de anderen, gelijk gij ook doet”.

Het voor-naamwoord “zij” spreekt van de niet-geredden die in een toekomstige tijd zullen overvallen worden door de gewelddadige Dag des Heren. Maar “wij” (de christenen) zijn niet in duisternis. Die dag kan ons niet overvallen. Wij zijn goed op de hoogte van de opname (indien wij niet slapen). Wij zijn geen kinderen van de nacht van Gods oordeel, maar wij zijn van de dag. Zoals Paulus enkele verzen eerder had gedetailleerd aan de Thessalonicenzen, zijn wij helemaal niet bestemd voor de toorn maar voor de Opname! Wij zullen gevrijwaard worden van elk gevaar van de toorn.

2 Thessalonicenzen 2:1-9

“En wij bidden u, broeders, door de toekomst¹⁷ [*parousia*: komst] van onze Heere Jezus Christus, en onze toevergadering tot Hem, 2 dat gij niet haastig bewogen wordt van verstand, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief, als van ons [geschreven], alsof de dag van Christus aanstaande was. 3 Dat u niemand verleide op enigerlei wijze; want [die komt niet], tenzij dat eerst de afval gekomen zij, en dat geopenbaard zij de mens der zonde, de zoon des verderfs ... 6 En nu, **wat** [hem] weerhoudt, weet gij, opdat hij geopenbaard worde te zijner eigen tijd. 7 Want de verborghenheid der ongerechtigheid wordt reeds gewerkt; alleen, **Die** hem nu weerhoudt, [Die zal hem weerhouden], totdat **hij** uit het midden zal [weggedaan] worden. 8 En alsdan zal de ongerechte geopenbaard worden, die de Heere verdelgen zal door de Geest Zijnsmonds, en te niet maken door de verschijning Zijner toekomst” (2 Thessalonicenzen 2:1-8).

2 Thessalonicenzen gaat over de komst van de Heer (en wij komen met Hem) aan het eind van de Grote Verdrukking om persoonlijk de wereldse oppositie neer te slaan. Dit gebeurt juist vóór het gezegde Millennium. Deze tijd van Jezus' persoonlijke interventie is de eigenlijke *Dag des Heren* (Joël 2:1-2; Maleachi 4:5). Echter, 2 Thessalonicenzen 2 toont ons dat sommigen foutief leerden dat de *Dag des Heren* reeds ophanden was. Dat zou dan die vroege christenen in Gods oordeel brengen, samen met de “aardbewoners”, en dus waren zij verschrikt geraakt. Klaarblijkelijk was er een ‘apostolische’ zendbrief in circulatie gekomen die deze ontsteltenis had veroorzaakt.

Paulus beargumenteert dan sterk de waarheid van de zichtbare komst van de Heer op aarde, nadat wij reeds samen met Hem zijn gebracht. Het feit dat de Opname niet had plaatsgevonden, was een bewijs

¹⁶ De 70ste jaarweek van Daniël gaat over de 7 jaar lange Verdrukking, maar in de helft van die profetische week begint de eigenlijke Grote Verdrukking. Zie: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/70-jaarweken-Daniel.pdf>

¹⁷ *parousia*: tegenwoordigheid, aanwezigheid, (aan)komst. (Prisma G/N 1997).

van de valsheid van die zendbrief. Wees niet verschrikt, wordt niet misleid, argumenteerde Paulus, de *Dag des Heren* kan niet beginnen eer ten minste twee toekomstige dingen moeten gebeuren. Eerst moet er een finale *afval* komen, de finale grote afvalligheid of het verlaten van het grootste deel van de goddelijke waarheden door de massa. Deze afval zal plaatsvinden kort na de Opname van de Kerk - gedeeltelijk als gevolg van die Opname. Zie Mattheüs 24:11-12; Markus 13:6; enz. Ten tweede moet de *mens der zonde* (of: de ongerechte, de wetteloze) geopenbaard worden. Dit is de man die na het midden van de Verdrukking, in de toekomstige Joodse tempel gaat zitten en die beweert God te zijn, zoals gezien wordt in 2 Thessalonicenzen 2:4, 9. Al deze dingen: de Opname, de afval en de openbaring van de mens der zonde, had niet (en heeft nog steeds niet) plaatsgevonden. *De Dag des Heren ligt nog steeds in de toekomst!*

De verzen 6 en 7 tonen aan dat er twee dingen zijn die de wetteloosheid tegenhouden, en de wetteloze verhinderen op te staan op zijn tijd. In vers 6 is dat een “wat”. In vers 7 is het een “Die” en “Hij”: een *persoon*. Het “wat” is waarschijnlijk de Kerk, alhoewel het niet gedefinieerd is, maar de Thessalonicenzen *wisten* wat dit was. De Kerk is hier op aarde gelaten om te schijnen in de nacht (zoals de maan) waarin de Zon de Gerechtigheid afwezig is (de Heer Jezus - Maleachi 4:2) en, dus werkt haar afstraling van Christus de finale escalatie van de boosheid tegen. Wanneer de Kerk is verwijderd van de aarde bij haar Opname, wordt de tegenhoudende macht weggenomen. *Dan* zult u hier niet langer op aarde willen zijn!

De *persoon* is blijkbaar de Heilige Geest. Hij is nu op aarde om in de gehele Kerk te wonen (1 Korinthiërs 3:16), maar ook in de gelovigen individueel (1 Korinthiërs 6:19). Hij zal “in eeuwigheid” bij ons zijn (Johannes 14:16-17). Daarom, wanneer *wij* naar de hemel worden *opgenomen*, gaat de Heilige Geest ook mee, en de tegenhoudende kracht van een goddelijk Persoon op aarde is dan ook weg. Uiteraard zal Hij actief blijven op aarde bij de nieuw-geredde heiligen in de Verdrukking, maar niet meer als *inwonende bezitting* van de heiligen. Hij zal *bij* de verdrukingsheiligen zijn (zoals bij de oudtestamentische heiligen), maar niet *in* hen zoals Hij vandaag bij en *in* ons is (Johannes 14:17).

Dus, in plaats dat deze verzen op enige manier een post-trib-opname¹⁸ aantonen, wordt de feit van de Opname gebruikt (samen met andere argumenten) om te bewijzen dat de Dag des Heren, niet gestart kon zijn, zelfs niet met betrekking tot zijn inleidende oordelen. De Kerk en de Heilige Geest moeten eerst verwijderd worden opdat die dag kan komen. We hebben gezien dat vanaf Openbaring 4:1 de Opname plaatsvindt, vóór enig deel van de verdrukkingstijd begint. Ook weten we uit de grote profetie van de 70 jaarweken in Daniël 9¹⁹ dat van zodra de laatste “week” begint, Gods handelen zich in het bijzonder uitstrekt naar “het volk van Daniël” (de Joden), omdat God de bruid van Christus reeds voltallig heeft gemaakt, de Kerk, die voornamelijk voortkomt uit de heidenen als “een volk voor Zijn Naam”, in onze huidige Kerkbedeling.

We zien dus dat een pretrib-opname van alle gelovigen, zeven jaar later gevolgd door een pre-millennium-komst van Christus *met* Zijn heiligen, een van de grootste profetische waarheden is van de Bijbel - een waarheid waarover vooral wij genieten die de Kerk vormen.

Zie tenslotte het “wij” van Paulus in 1 Thessalonicenzen 4:17. Hij keek er naar uit om een van de *levenden* te zijn bij de Opname. Het is duidelijk dat hij niet geloofde dat de Kerk eerst door de Verdrukking moest gaan!

Titus 2:12-13

“En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld; verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker Jezus Christus”.

In deze verzen is de kwestie: wachten we hier op één komst op twee manieren, of twee komsten (of twee fases van de tweede komst) waarover voor elk verschillend wordt gesproken? Wij geloven het laatste. Wij verwachten eerst, of kijken uit naar de “zalige hoop” opgenomen te worden uit deze we-

¹⁸ Post-trib opname: opname ná de Verdrukking. De gedachte van “mid-trib” opname bestaat ook: opname ergens midden in de Verdrukking. Beide zienswijzen zijn absoluut onschrijftuurlijk.

¹⁹ Zie: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/70-jaarweken-Daniel.pdf>.

reld voordat de inleidende oordelen van de Verdrukking beginnen, en ten tweede, kijken ook uit naar de “parousia” of zichtbare komst van Christus op aarde, *samen met ons*, in Zijn heerlijkheid.

Gezien dit alles, en omdat er een beloning is voor getrouwheid (Lukas 19:11-27) die geassocieerd is met Zijn komst (parousia), moeten wij vandaag een godvruchtig leven leiden. Bemerkt dat in de Bijbel het woord *hoop* nooit het idee insluit van ‘wishful thinking’. Het betekent altijd iets dat absoluut zeker is, maar wel met betrekking tot de toekomst. De Opname is onze “zalige hoop” omdat het dan is dat wij Jezus zien “Die onze hoop is” (1 Timotheüs 1:1).

SAMENVATTING

Niettegenstaande vele miljoenen belijdende christenen zich voorbereiden op de verschrikkelijke tijd van Gods toorn die over de “aardbewoners” komt, of dat zij die verschrikkelijke tijd gelaten tegevoelt zien, hebben wij gezien dat de Kerk door geen enkel deel van de Verdrukking zal gaan. Ja, “de verborgenheid der ongerechtigheid” (2 Thessalonicenzen 2:7) zal nog meer uitgewerkt worden tot aan de Opname, maar dit zal als niets zijn in vergelijking met de plotselinge vrijmaking van het boze wanneer wij en de Heilige Geest plotseling, snel en stil, zullen verwijderd worden van deze aarde.

Wees van deze dingen a.u.b. verzekerd, in uw eigen geest, want het komt uit Gods Woord. De vele, vele vijandigheden tegen de pretrib-opname van de Kerk, zijn vandaag erg actief in het weerstaan van de waarheid, nadat zij jarenlang de dispensationalisten ‘verdragen’ hebben die de Opname van de Kerk verkondigden met relatief weinigen die ernaar luisterden. De verbondstheologie is erg actief! Alhoewel er vele lieve, godvruchtige gelovigen zijn die de Opname afwijzen (en zullen zij niet aangenaam verrast worden?), zijn zij erg verkeerd in hun leer - sta hen daarom niet toe u te beroven van deze grote waarheid! “Beproeft alle dingen; behoudt het goede” (1 Thessalonicenzen 5:21).

Onthoud deze gouden regel:

**Wij moeten geen tekenen van oordelen AFwachten.
Wij moeten onze Heer ALTIJD VERwachten!**

Titus 2:13: Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker Jezus Christus.

1 Thessalonicenzen 1:10: En Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Die Hij uit de doden opgewekt heeft, [namelijk] Jezus, Die ons verlost van de toekomstige toorn.

Filippenzen 3:20, 21: Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten, [namelijk] de Heere Jezus Christus; Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat het gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelf kan onderwerpen.

De leer van de Opname vóór de Grote Verdrukking houdt de verwachting van de wederkomst LEVENDIG en INSPIREERT het. Anders zouden we louter op voorafgaande tekenen wachten, waardoor de verwachting verkoelt. Nu moeten wij waken en de Heer volhardend verwachten: Openbaring 3:3, 10. De komst van de Heer voor Zijn Kerk is in de Schrift altijd imminent.

Amen, kom Heer Jezus!